

Msc. Dresden.

Da 8

Königl. öffentliche Bibliothek in Dresden

Handschrift Nr. *Da 8.*

Die Benutzung dieser Handschrift wird unter der Voraussetzung gestattet, daß, wenn aus ihr ein Textabdruck veröffentlicht wird oder Nachbildungen hergestellt werden, der hiesigen Bibliothek darüber Nachricht mitgeteilt und, wenn möglich, ein Exemplar des Textabdruckes oder der Nachbildung unentgeltlich überwiesen werde.

Zum Durchzeichnen, sowie zur Herstellung von Photographien oder sonstigen Vervielfältigungen ist die besondere Genehmigung der Bibliotheksverwaltung erforderlich.

Jede belehrende Auskunft bezüglich dieser Handschrift und namentlich jeder Hinweis auf der Bibliotheksverwaltung unbekannt gebliebene, dieselbe betreffende Veröffentlichungen wird dankbar entgegengenommen.

Umwenden

430 2
E
Asclepius de Sole et demonibus libri tres, Gr. et Lat. Hamburgi
prodicunt fratre Christoph. Hendrich Pandect Brandenburg.
Sub voce Asclepius.

M.L.P.C.

etiam circa dissolutionem. Etemim Deorum sed totius cuius tunc Christus. Ivi ergo dampnum
 chori circa ipsum multi sunt, & quasi Xoroi apie autem plakos, cuius nominis fratres
 exercitus quidam, eius domestici, ab immortalibus, & exhortantes oratione. xai την επιτονειαν
 non sunt procul. Atque inde sortiti horum restantur, τοπων. ergo de laetitiae tuae vestre
 res humanas curant. Deorum vero iussa esse, ταπεσφα, ergo iussi sunt, και διδονται. Et si
 quantur, procellis, turbulis, fulguribus, & λυσιν, και ταλαιπωρια, και πολεμοι, επι
 ionis mutationibus. Et terra mortibus, & gra- λυσιν, και ταλαιπωρια, και πολεμοι, επι
 Dere, fane, & bellis impietatem viciunt, ουτην γαρ αρχης, εις δεος και μεγιστην και
 tur. Hac enim, hominum contra Deos ma- θεων επι, τοι επι τοις, αρχης της, το
 xima est tristitia. Deorum enim propria επι προπτων ταλαιπωρια, & πλημμη, & ταλαι-
et beneficentia, hominum vero pietas. πλημμη, και προπτων επι προπτων, & αγροτασ.
Deorum vero, vicii. Nam humines τη τατη τους δροις προδοτα πονηρην και
 a dicit vel errore vel audacia, vel necessitate, δεσμοι, σικη τατη την. Συντης δικαιοεις
 & oblige que vocat felam, vel ignorantia, δικαιοσ, την αισθησιν κοσμον απεξω, πλανοι
 & ea omnia apud Deos poenar non subeunt. So- επον δικαιο την πονηρη, και πατρονιονοι,
 la impietas, poenam subit. Scrutatur vero, ιδειται επι την πονηρη
 & educatio omnis generis est sol. Et sicut απεξω, ουκον πατρων την πονηρη, και επι
 mundus intelligibilis, sensibile mundus εσ- πονται. και πονηρων δε και πενταπτων, εποδειγ-
 finet, repletissimum, varijs & uniformi, τα. επον πονηρων δε επι την αποπτων παροντων πονηρων.
 bus idem, Sic etia Sd, omnia in mundo con. Μυλλοι δε Xoroi. Πολλοι γαρ επον και πονηροι,
 tinens, ad implet generationes omnes, & επον την απεξω πανδιδας περιπετειαν
 Corroborat. Que vero regna sunt, & fluxa, συ πονηρων επι προπτων. πατεται περιπετειαν
 suscipit, sub eo ordinatur & denominatur. πονηρων απεξω, αγαθη, και παντες
 vel patens Chori, multi enim sunt hi & varijs πονηρων, πονηρων επειδης. παροντων γαρ
 sub agitorum regionibz ordinati, cuius eorum οδοι, επειδης. επον δε την απεξω πανδιδας περιπετειαν
 numero pares. Coordinati igitur cuique telo, πονηρων επι προπτων, και πονηρων επι προπτων
 laru sunt ministri. Cuius sint natura, boni, & ma- πον επι προπτων, και πονηρων επι προπτων,
 li, hoc est per operationem. Deonotio enim est, πολλοι πονηρων επι προπτων, και πονηρων επι
 sentia est operatio. Sunt autem corum quidem πονηρων επι προπτων, και πονηρων επι προπτων
 temperato gemitio, & malo. Et si omnes, tene, Νηποτε γαρ και πρεποντων πονηρων επι προπτων
 nam rerum potestatem sunt sortiti, & ter, εις αροις, ουκαντων μηδενι νεύονται, και
 restis tumultus & varijs excitant palores. πονηρων επι προπτων, και πονηρων επι προπτων,
 Et civilitatis & gentibus communis. & grata, τω επι προπτων, δικαιοσ, επι προπτων, και πονηρων επι προπτων
 tim simul. Emissunt enim & erubunt animas πονηρων επι προπτων, και πονηρων επι προπτων
 nobis ad se ipsos, insidentes nostris nervis,
 & medullis, & venis, & arterijs, & ipsi cere-
 tro, germeantes usq; ad viscera. Non cum
 simili nostrum generamus, & animamus, huci,
 sunt nos demones, qui ei honoris dona,
 tiones sunt ministri qui i singulis affectis sunt
 ordinati. Si namque momento incidunt &
 non yd em pergetur, sed in operum redit.
 Isti igitur, in duas animae partes, subeantes
 per corpus, ipsam simili ad proprium opus re-
 nolum. Rationalis vero anima pars esse
 monum, seruitutem non subit. stat que idonea παντες την πονηρων επι προπτων
 ad Deum suscipiantur. Radiis ergo rationis,
 lem colligunt per solam. Iste vero omnes,
 gaudi sunt. Ab his abstinent demones. Ne-
 mo enim, vel demonum, vel deorum vel
 habet potestatem contra unam Dei radium.
 Reliqui omnes acontur & frumentur, & animis,
 & corporibus, & demonibus, diligenter, & a
 mante illorum actiones. Et ratio non est παντες πονηρων επι προπτων, και πονηρων επι προπτων
 amoris qui desipitur & decipit. Terrorum ex iheron διοικησιν ταυτο πατεται πονηρων επι προπτων
 iocuntur hanc dominacionem omnem domi, και δι βογιαν την πολεμη που
 mytrat, per negotiorum corporis instrumenta. διαγιτων.

in quo eum reprehendat. Sic & vos, o honorata, trahora sis exerior & novborum aragepostu-
tissimè interiorum ad instar musici propriæ nai cœus vobis exor tu xat' ab eo utiasur.
concinate lyram. Sed video sene, coactifi, vñ xai signis w tñmotaio, eos dor statir tu
cibo quendam, etiam sine lyra spere, si qua, Cloubovñ w tu oixiu erapnibas de duxar.
de magnaesticam sit dispositio hypothetica. Ma tñ opeñ tñr tñy teñy, iñ xwpis
sin tanguum in strumento retinetur, neri' Ths xñ lopar erep yeras, ei tote deos ne-
curam in archianis facit concinere. Signo Valoguñ vto desit tñ pasebñstab neros,
utile sit pro magnifico recipienti auditores. Wotep autem talibus opfariu xedypniers.
Ss costituerent. Nocuit, citharadum qñ, tñr evagmornbañs uoy. us ar to xpsuves
dam, cui propius erat, effloris mafice us to mafacio dectes dñgovi or anqñpi
Deus, dum estet incertamine, perius inter, ied paxtakjarto. Nejera, asol frtiva xuda
lit. Sed maioris fave, noni opus ei ad ta cñpñ etendit evagmornbañs uo' uidaqwo dñr to.
implavit, & certaminis supplexitatem oris vñera, n' vñca' paxtakjarto epnibion tñr
Cicada enim, superioris prouidentia, Citha. Ad hanc autem paxtakjarto, to' paxtakjarto
ne infidens, metodian chordæ suo cantibus toros cñpñs nro' vñca' etetakjarto autem
fituit. Citharadis vero loc chordæ medi, pñ yap' tñr vñca' autem tñr tñr xñ
camine, deposito dolore, victoria gloria obti' av f' xocit toros epnibion tñr
nuit. Sies ipse, sentio me, pati. O honorata, nro' xai tñr vñca' qualiter tu xñgan' tñ
simi. Tam audum enim in bellatione fateri, n' dñgwi' s' tñr vñca' labet tñr dñtum
videor. Et paulo ante infirmus esse. Sed tñr vñca' exxem' tñr vñca'
pragmatioris potentia, quasi suppleta. Cñb' o' vñca' uai vñca' audaroqas tñxer
etica regem metalia, canere. Ac certe co' tñmotaio. qñt i' asol yap' tñr dñtarear
finis est utilitatis hiu regum gloria. Xando pñlo yñr eóixa. xai o' pñp' qñt
& lab' eis trophes, sermonis & promptitudo. Sis dñxer' vñca' s' xocit toros
Estius igitur. Stoc enim misericordia. & ad xai pñp' qñt yap' tñr dñtarear
id paxtakjarto concinata. & suauis cauet, tñp' tñr vñca' qñt paxtakjarto esai babidew' eñxera,
& commodius personabit. quanto Cantus xai pñp' qñt yap' tñr dñtarear
se yñp' tñmotaio maiorum habet. Cum autem in xai pñp' qñt yap' tñr dñtarear
reges maxime lyra qñ Concinate, & tonu' vñp' bñl' pñp' qñt yap' tñr dñtarear
celebrationum habet, & scopum & tñxerum xai pñp' qñt yap' tñr dñtarear
tandem intendit, primo, in summum regem
universorum, donum. Deum, ab alto inci', tñp' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
biens canere secundo ordine, in eos qui ad tñr eccl' dñk' pñp' qñt yap' tñr dñtarear
imaginem illius scripta erant, descendit. tñp' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
defendit. Nam & ipsis regibus charum qñ, tñp' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
ab alto per gradus cantum descendere. In, tñp' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
de eis victoria premisunt destinata, inde n' paxtakjarto. xij vñp' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
quod per consequentia, spes & deduci. veniat tñr, & sc' paxtakjarto eos tu xat' exora
ergo Misericordia, ad maximum universorum regem, exerior tu o' pñp' qñt yap' tñr dñtarear
em. Qui immortalis quidem est semper, & aet. tñr, qñt yap' tñr dñtarear, qñt yap' tñr dñtarear
nus & aeternitatis imperium pñp' qñt yap' tñr dñtarear. Qui pñp' qñt yap' tñr dñtarear
omnium fit Callinicus, & pulchrorum vñt' tñr, tñr, exiger xij tñr tñr vñca' pñp' qñt yap' tñr dñtarear
a quo omnes victoria in sequentes feruntur, & n' xñca' torus o' pñp' qñt yap' tñr dñtarear
ordine victorian sufficiunt. In laude igitur Eccl' & tñr dñtarear deo'. & ad yñca' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
sermo noster descendere festinat. Et in Reges tñr, qñt yap' tñr dñtarear, pñp' qñt yap' tñr dñtarear
Cennatur securitatis, & pacis praesides, quibus pñp' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
iam clm maxime, dominum, & potentio deo qñ xata bñre' e' deo' est ei' jen, qñt yap' tñr dñtarear
tributum. Quibus victoria ab illius dextera qñ de xñca' qñt yap' tñr dñtarear, qñt yap' tñr dñtarear
pñtata. Quibus & traui, etiam ante bellum intel. ois talia pñp' qñt yap' tñr dñtarear
licitatem pñtata. Quidam tropica, etiam an, tñp' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
te confitum sunt creta. Quibus non sene reponere bñre' e' deo', qñt yap' tñr dñtarear
sed etia' vñcere, ordinati. Quos, etia' antiqua qñ. Ois n' deo' tñr vñca' qñt yap' tñr dñtarear
mouentur, paucit Barbari.

celebrationem dei q. Nazita. Nam cū deo
omnis sit, & in se ipso semper decoris sui ha-
bet finem. Et cum sit immortalis, inseparabilis,
minam continent quietem. & perpetuam, pe-
rem, ab ea eius actione in hanc mi-
tum demittit muncium, ad salutarem bene-
dictionem. Non est ergo ibi, natura discon-
ta, non est iti contentio. Sed omnes recte
sagiantur. Et una omnium est prenotatio, quo
iphs intellectus, pater, unus: sensus per ea
efficiens mutuam benevolentiam. Amor
idem efficiens harmoniam universorum.
Ita quidem deum celebramus. Sed descendit,
de regnatoris dno exirentia in cataphora. De-
mus etiam ad eos qui ab ipso legimus recet, ipsi dno
pertinet. Oportet enim regibus incipere. Ita tuorum abominationis, nō
ab ipso ad encomia, & celebrare eum, q. eautos eis eximunt, q. vixi tunc
in pietatem in deum. Et primum quidē agos ro' apējōr eōbēzior. Kai thō ēi apējōr
laudis principium a pietate exerevere, & thō xar' apējōr q. eōgūias, dno pōtor
in ea persistere, ut in nobis, erga deū erabār. & ēi abominationis dia' tuorum regna,
pietas, & erga reges laudatio. Oportet
enim & sic vice tute pacis nobis pōtor
te retribuere. Rego vero virtus, & no-
men solum, pacem nobis firmat. Pexe,
summitati insuet, & rationi, & paci impo-
rat. Et quia natura regno barbarico
superior est, ita ut, nomen solum, symbo-
lum sit pacis. Nam & non in ratio regis
separumero, hostem statim reprimit. Sed
& statice eis, iis qui maxime periclitantur,
hostes sunt pacis. iam enim, sola regis
muro comparsus, vitoriam peperit, &
secundum scelitatem, & semitatem habitantibz
efecit.

Finis.

— T E X O S .

FRANCISCI PATRICII PLATO,
ET ARISTORES,
MYSTICI, ATQUE.
EXOTERICI.

6

Duplex fuisse apud veteres philosophantes licet etenim satis, super que est a nobis discussionum Peri pateticarit Tomi 1. lch. 5. demonstrat. Alterum, qui in vulgaris doctantur, quos teatatur, se nihil scripsisse, neque scripturae exordios, et argumentos. & exotericorum de rebus scilicet diuinis. Prior locus est in his vocabulis. Alterum vero, eorum, qui esse veritas in archais, charioribus, & acutioribus discipulis communicabantur. quos mysticos, Aeternatos, Acraeos, Acutaneos, Egypticos, Esotericos, ex Stoicis in secreto, & ad remittentem ap. pellabant. Hoc in ipsa a qua eos fuisse, exote, Amoenissima gravissimorum virorum aristoteli, Plutarchi, Galeni, Clementis, Alexandrinis agelij, Amoenissim Philopeni, atq. Simplicij palam ibi fecimus. Sicuti & ostendimus, id facti esse, Prothagoram, Pythagoricos omnes, Parmenon, Protagoram quoque, & Thrasymachum Sappi, Adi, & Plotonem, & Aristotelem, & Theophrastum, & stoicos. & etiam Epicureos. Sed tamen quidam mos, tam docendi, tam etiam scribendi fuit. ut Preceptores, nihil scriberent. sed viva voce docerent, discipuli vero, eas donec vocem traditas exciperent. & eas ipsi literis mandarent. Rem hanc Aristoteles ipse, & testato est, & factitauit. Nam f. physico scripsisse, inter quos Dionysium fuisse, ait. Cap. 2. in hunc scriptum modum.

Διο ταῖς Ιδεάτων, ταῦτα μὲν, ναὶ ταῦτα χρησταὶ εἰν ταῖς Τομαῖς. τοῦτο γένεται ταῦτα μὲν, ναὶ ταῦτα χρησταὶ εἰν ταῖς ταύταις. οὐδὲ τοῖς δεξιόνες, αἴσιον τὸ μετανιῶν. οὐδὲ τοῖς δεξιόνες, αἴσιον τὸ μετανιῶν.

Ideo & Plato, materialiam, & locum, idem ait hoc, in Timaeo. Nam quod recipit, & locum, unum, & idem. alio modo ibi dicens, id quod recipit & in ijs quae dicuntur, non scripta doceantur.

Agrapha, & non scripta ea vocans, quae ipse Plato non scribat. Sed voce tradidat tantum. quamvis discipuli, ea postea litteris mandarent. Sed Plato metuens, tis in epistolis 28 & 4.

Me 1543 gualanu τοῦ μηχανήσας, ἀλλα
ἐπιμαρτυρεῖν οὐ γὰρ τοι ταῦτα πονεῖται, οὐ
οὐκ επιτείνει. αὐτὰ τοῦτα οὐδὲ πάτερ
εἰπεν εἰπεν ταῦτα πεπάγαντο τοι γάρ,
πεπάγαντα οὐδὲ, οὐδὲ εἶπεν.

Maxima vero clydia, non scribere. sed
Clydere. Non enim est, que scripta sunt,
non excedant. Ob haec nihil emquam
ego de his, scripsi. Neg. est Platonis
Scriptum nullum, neg. erit.

Alter vero locus est in his aliis.
Οὐδὲ οὐκ εἰπεν ταῦτα πονεῖται πεπάγαντα,
εἰπεν τοι ταῦτα πεπάγαντα.

Meneno mecum de scriptis est scriptum,
neque unquam fuit.

Hoc autem quae ab ipso audiens, quod sit
scripsi, inter quos Dionysium fuisse, ait.

Τοῦ γε περὶ ταῖς Ανθεῖοι πεπάγειν, αὐτὸς εἰπει
ποτε νοεῖται. Ποτε νοεῖται αὐτὸς πεπάγειν, αὐτὸς εἰπει
ποτε ταῦτα αὐτὸς.

Alio quidem quod formam scripsisse de
ipdem hinc. Inter quos numerantur etiam aristoteles. Te
stitter enim id interpretes sui philopenus,
& simplicius. Le Cassius suidar. Prior ille
lis verbis, commentario minime suo in prima
aristoteli de anima libri. Cem. 68.

Tē exīt̄ iādōū ēt̄ p̄agōn̄sa cō̄ḡatōb̄
gl̄as dēj̄as ex̄ ext̄iōr̄ t̄ r̄as p̄agōn̄s b̄uōob̄as
tō̄ Thāl̄p̄or̄os is̄ op̄ē d̄īp̄ōt̄ēd̄o. Ēs̄ p̄ 5̄ ȲH̄.
b̄ior̄ ab̄t̄ō r̄ō C̄īt̄īō.

“ Ea, que debono, inscribuntur de philoſophia,
phiſta dicit. In illas autem non ſcriptas
Conuerſationes Platoniſc̄a hystoria n̄ī,
dat Ariſtoteles. Et h̄a autem legitimaſ
eius libet.

Simplicius vero ad eundem locum

Step̄ī p̄īloſophiās r̄īc̄ō k̄ēf̄erā cō̄ḡat̄r̄a.
p̄īdōv̄ d̄īr̄ā ex̄ t̄is̄ Thāl̄p̄or̄os p̄īp̄an̄
m̄era b̄uōob̄as. Ex̄ ōis̄ ſc̄opēī r̄at̄ēt̄ōv̄
v̄āj̄p̄ōv̄s̄ s̄ī Thāt̄ōn̄iās̄ cō̄ḡat̄r̄ā. T̄ōp̄ ōr̄
tar̄ iāḡas.

“ De p̄īloſophia n̄unc dicit, ea que bono
ipſi ſunt ex̄ Platoniſc̄a Conuerſatione cō̄ḡat̄r̄ī
p̄ta. In quib⁹ hystoria comprehendit, p̄. 2.
“ Hagioc̄as, & Platoniſc̄as de entib⁹
op̄inioñes.

Suidas quoq; in voce iādōū ſaynor̄; bō.
nī Doceñiñ de eundem re, in hac verba
ſcriptit.

“ Ōr̄ ōr̄ iādōū C̄īt̄īō C̄ōp̄āz̄āt̄ī,
p̄īp̄ōt̄eñt̄, t̄is̄ āj̄ēp̄ōt̄ō t̄ō Thāl̄p̄or̄os
ſaḡas, & āct̄ō r̄at̄at̄ī ſaīc̄īp̄īt̄ō. T̄ō
ſīūīn̄āp̄ōs̄ āc̄īp̄ōt̄ōs̄ & t̄ō A. cō̄ḡat̄r̄
V̄ōN̄ōs̄ ēx̄or̄ōīḡāt̄ō āct̄ō cō̄ḡat̄r̄ō
ḡias.

“ Quod debon̄ librum Compoſuit Ariſtoteles.
T̄ōs̄. Non ſcriptas Platoniſc̄a op̄inioñes
in eo recenſet. Et mentionem libri facit
in primo de anima Ariſtoteles, cogn̄
miñans iſiñ de p̄īloſophia;

“ Sed quoniam hi, eundemq; librum vñū ſub
duplīc̄i titlo faciant, laetetur in duos interſeditim,
qui commemorat. Debono inimicū tres. & p̄īloſophia
tres fidem. Eiuslib⁹ autem lib. Prepar. Euangelicū.
T̄. Sc̄optimum de p̄īloſophia librum obiatoſeſt̄
eſt̄. In quo p̄īc̄ec̄teris p̄īloſophis platonem
laudat, ut qui primus, & recte, & proprie & per
ſette fuerit p̄īloſopher. Et qui recte, & intel
lexerit, & diuſerit, dixeritque.

“ Primum q̄e de natura uiuendi negotium.
“ Alterum de hominib⁹. Tertium de oratione
patauita non poſſe nos res humanares p̄iſſi
ere, niſi prius diuinis intelligeſſimus.

“ Sō quia locū hic haud parum lucis rei p̄ia
nur̄ br̄at̄amq; eſt̄ allat̄us. & Peripato noſte
ti q̄ vel ionotus, vel ſp̄ef̄us, opere p̄eſt̄um fue
rit, eum in teorū ſue tranſcribere. Postquam
ego Eufebius q̄o Attico p̄eſclaro Platonicis, que
dam abulſerit, haec ſequentia ſubdidit.

Quibus atque aſtūtis Ariſtoteles Peripateti
eis m̄r̄. conum libro, quos de physiologia e
didiſt̄ his verbis. Plato proprie, etq; p̄eſ
ſette p̄īc̄ec̄teris omib⁹ p̄īloſophalius eſt̄.

Non Thalem ſecuti, naturales ſolummo
de fuerant. Pythagorici vero, cuncta ce
labant. Kenophantes quiq; ab eo profectiſt̄,
ita contentosſas nosterū nationes et con
ſuſio potius quam ayoſſum p̄īloſophati
bo attulerint. Socrates, & Plato ſcrippit,

“ Proverbio dicitur. ip̄en igni addebat
Cum. n. natura incertissimur eſt̄, &
de omni redubitate peritus, morales, &
civiles conſiderationes induxit. Et
de Idaic p̄imum dicere regressus eſt̄.

Omnes autem alij partes p̄īloſophie
tritabant. Quidt medicina: non nulli
mathematicas disciplinas. alij Musica;
poeticā. Cogitares aut orationis r̄imi ad
mirati p̄int. Quoniam alij ſe Rhetori, alij
dialecticos profitebantur. Socratis vero
ſuccoſors uarijsque contrarii ſibi iſiſis
fuerant. Alij n. humiliaten, & turbatio
num ſedationem laudant. Alij voluptate
ſecuti ſunt. Ac non nulli quidem, omnib⁹ ſci
entiam ſibi arrogabant. Non nulli ni
pil ſe ſcire profitebantur. & alij vel
cum iſiſis conuerſabat. Alij con
tra difficultes, & ſoli ſecum uiuebant.

Plato aut p̄imum, & inde intellectus atq;
diuſit, ſi q̄i ḡr̄i p̄imum q̄re de natura
universi aegrotum, alterū de hominib⁹.

Tertium de oratione. Putauitq; non po
ſe nos, res humanares p̄iſſi, niſi prius di
uinis intellexerimus. Non quendam me
dicis, cum membra quādam corporis curare
velint, ad totum ſe prius corpus convertabit.

Sic qui velint, res humanares p̄iſſi, natū
rā in universorum prius conſiderare debet.
Pars. n. universi, homo eſt̄, Bonū aut duplex
efficiebat, alterum noſtri, alterum vniuer
ſi. Principeius aut eſt̄ bonum universi.

Ab illo. n. hoc proſluere. Quam ratione
Ariſtoxenus musicus, ab iudicis emanasse
contendit. Indum. n. quendam ait Athenas
petiſſe. Socratis collaquentem ab eo que
ſiuſſe. Quoniamdo, & quid faciendo p̄īlo
ſophus eſt̄. C̄īm q̄ Socrates reſpondiſſet.

Si quodmodo uiuendum ſit hominis conſide
re. Risiſe indum, etq; diuſit. Nenime
poſſe humanares intelligere, qui diuinis
ignoret. Universam iſiſus p̄īloſophia
Plato in physicam, ciuilem & logicam par
titur eſt̄. Haec Ariſtoteles.

Cum autem hic dicitur, physicam intelli- 795. Ope, provocarū autē rēfōrēs, & nouber-
gendum est universi conditionem corporis, & 796. Et sibi pācā ā dōcta rāpā ā nōnōtēs, nātēs,
in corporei, & ut alii prius dixerat.

Secunda que ad diuinū rēti cognitionē
peruenit, ipsarum dico, qua prima sunt
Causam etiū similem, & aliorū omīni, quā
qua inde ducē natura emerat.

Et quamvis initio verba superiorū tri-
nūlūs physiologicis libet & cōvenit, cum
nullus triātēlicorū librorū, vel corā,

qui continent, vel quoi Laertius comūnēt,
physiologie nōmīne, fuerit inscriptus, intel-
ligēdi sunt sic, iī libri, quos ostendimus de
Pono, ac de philosophia, fuisse inscriptos. Cum
que philosophia diuinio, que sic ab aristotele
affetur, nullibī in Platonicis dia locis legatur,
neasre qd, eam diuisionem. Si quis verbū dicat,
non videt aristotelem sibi constare, vt propter qui
in aliatis & eo verbis, tempore Platonis
laudet. Sicuti, & in aera ci pōsita, & tamen enī
libris suis plusquam 60. locis, & plusquam de re
teribꝫ quemquam alium, exigit. Id sane ob.
letam, solū posse arbitramur, si dicamus, tri.
Acler, dum a Platone ad archana colloquia
domittabatur, ei rēcūlūm fuisse. cōmūc tūr.

Ex his ego tot, tūr testimonij, tam rationi
tempore laudasse. Sed post quām Plato cīg mortis b9, nos colēimus, aristotelem dum Platonis est
in probans. Xenocraten, & Speusippou, & alios breviter, & ab eo ad archana, & clauora
ci praeferens, eam amplius, sicuti ex Aeliano colloquia ad mittebatur, libros illorū de Pno,
Toni primi Discussionem nostrārū lib. primo, re, & de Philosophia ex ore eius exceptus, scri-
tulimus, magna inter eos dissidia sūnt orta. plos ab aristotele fuisse. Misticam vero e
Quae usq; ad Platonis obitum, si achaq; oīrē captiōrē philosophiam, tunc temporis itidē
dimūr̄ porturazunt. Sed Platone vita fuit, a voce Platonis audita, & in adversaria
ipseque decēmio pīctim apud Hermianum sum. descriptam. Et succēderē inter eos dissi-
chion, partim qd Alēxandru degers dōso. dia, quasi contemptam & derisiū habitam.

Et statim annū peruenit, Athenas reuenerat, & dum suos Inscriptores libros, omnem qd,
contra Xenocraten, qui in Platonis schola fuc. rām in Platonis doctriñis confutandi positis,
cōserat, scholam aperit. & que integrā, & iīs minirū, quād Platonis, per dialogos,
nos docuit. Quo tempore verissimile est, publicati dicerentur. Ut sua pīctret, tam
cum suos libros in otio confecisse, hor sc̄i, Platonicis, tam vetustiorum philosophorum,
licet, qui eius nomine circumferuntur. In omnibꝫ. Cur autem dicam, mysticam philoso-
phiam ab eo cūm Platonis amicus eset in
manopere laudauerat. Sed credibile quoque cōfīcēt, adversaria, relatam, caratio qd, quod
de anima, & Metaphysicorū confecisset (ma, libros de coelo, & de anima citatos cōpē,
nīfīto enim hi, vīentis scripti, ab eo in my. rīmus, & multa eius dogmata ut motus
in etiū cuomīset id ci iam in senio accēsse, & animi definitiones, ut intellectus
pīcti. Plato pluribꝫ alīs cōcīsōe ait, qui & materialis, & tūs, & potentia,
ab eo audierant, quos ipse non scriptorat sūr. Comūnīt Misticos sūlē libros ab eo,
mones de rebus diuinis, minirū, scripsisse.

Sed etiū pīcti ws exīs dōcti, oīrē b5i toutur apīs, pos illos omnes fuisse conscriptos. Aut,
tous tōbōis & Vedas wīpa axōimāta, oīrē de sc̄iōt. Platone, & Speusippo vita
ab apīs tous ēbōwēs dāvras wīpa, nī etiū, defunōtis, ipse iam senex eset, & tūs
brasiliū wīpa. Itōlātīnīs dē de pīctōra, nī cognoscet, quae sit iōnter ridicula rīsa
āti exovo pīva. nī etiū mītū pīva, wīpa eset, esse rē admiranda. Quae vero
Xpūbōs ēn kādāpīs, cīd pīllīt mītū, & pīpīa scripta eset sentītū, & falsa,

cōtra

e contra, & plenque, aut omnia futura esse cognovit. Quae vero in rebus suis & Platone de Acquisitione philosophia omni audierat re vera, ut libro quarto cap. septo scribit, non humanitas fuisse inuenta sed diuinatus re velata.

Sicut quidem aliquia, in ea philosophia, scripta, que ex Aristotele legitima sunt, duobus possint facere, ut præfatio contracta, & Aetiacem rationem ex te possum et fieri capi. ea que brevia librorum siccio locutus est, & contrarietas omnimoda, horum scilicet ad ea que in eoceteris eiuslibris sunt, iam plus speciem eandem habent & liber de munus diuulgata. Nomini quidam abiquitas, do ad Alexandrum interpretationem habebat, me dic superbum tenet. Scio ratus quod progressum. Sed illud ne magis habet, reddere, & in discussionibus ostendit multos libros, bat quod non videbantur, libri ab eius Aristotelis fuisse adscriptos & suspicabatur, ex duabus illis rationibus, Aristotelis nomen non stat, & Platonici, neque a classicis ullis scriptis, giri tem, sed Aristotelis cognomento Mythum, sive appellati. Sed hoc ipsum mirari desig- qui atque in Socratis, Platoni condiscipuli, sicuti & Theophrasti, Porphyrii ipsi, Socrus fuit, potuisse horum librorum describitore fuisse. vel Aristotelen alienensem alium, qui in Parmenide dicitur, unus de 30. fuisse grammis. Sed priorem hanc dubitationem ita per secum ipse soluebat, ut prior ille nichil, & scilicet eiuslibris existat, quoniam non potuerit, cuius auditor erat, vel socratis diuidens, agnitus Nelei haec dies, aut in gratianes retulisset. Alter vero in Tyrani gratianis. Et gelliconius Teii Sylla, T. G. den, & ad ciuilem administrationem anno pro, ramionisque grammatici Bibliothecis perfidum, minime haec sicuti neque Parmenida sicut & C. delitterunt. rem nisi scripta, illa, vel intelligere, vel memoria seruare, non aliter, ac nostro anno, reliqui eius annis, sed sicut admodum narrat, integrum aliquando Graece, etiam impressi, sa, ad Francisci Petrarcae vnicum quinti. Alioris forte doctrina causa, sicut a quibus, hunc librum (si non fallor) manus perueniens, non per capita distincti, sicut ab Aeneo Ror, & poster, & etiam num hodie in numerus etiam minutius per topicum particulas partiti. Ac forsitan id opus fecit Arabus, illi altera forma, qui lope libros e sermone Greco Aristotelis, in Arabice translati, sicut hebreo, et Mose Reuer medico, & se Leuenmate, qui cor iei in Bibliotheca padan ad inueniret, de lati essent in italicum idioma sunt conuersi. & poster ab eodem Ror in Italianum perlati, sicut ex italico, quoque modo melius potuit, a Petro Nicolao Castellano Tarentino Philosopho, & Medico, Latini facti, & Leonis 20. Pont. Nap. lortatu, anno D. M. D. XXI. Romae Typis impressi. Tertiarie

volta doceant contrarietas, consideranti misi, ex his, quemiam diuinas, visa est solui. Nam que in eoceteris doceant scritta sunt, ita contra Platone feruntur. Ex quo et omni cōdendorū ambitione scrita. Ita vero archana, scritta fuisse putamus, cum adhuc Platoni amicis & discipulis ad se cretiora Colloquia admittentes, & quis & ipso ea non scitta dogmata, & colligentes, & per scribentes. Neque vero quid Aristoteles sint obflat Præfigatio, quando, & Metaphysici, & Physici, & libri de anima, & alijs præfationis fuisse in eoceteris eiuslibris sunt, iam plus speciem eandem habent & liber de munus diuulgata. Nomini quidam abiquitas, do ad Alexandrum interpretationem habebat, me dic superbum tenet. Scio ratus quod progressum. Sed illud ne magis habet, reddere, & in discussionibus ostendit multos libros, bat quod non videbantur, libri ab eius Aristotelis fuisse adscriptos & suspicabatur, ex interpresq; regula citari, scoti neque duabus illis rationibus, Aristotelis cognomento Mythum, sicuti & Theophrasti, Porphyrii ipsi, qui nomine Aristotelis dogmata posse cibitum sequi videri valuerunt, nullis, tibi in discussionibus ostendimus, aut per secum ipse soluebat, ut prior ille nichil, & scilicet eiuslibris existat, quoniam non potuerit, cuius auditor erat, vel socratis diuidens, agnitus Nelei haec dies, aut in gratianes retulisset. Alter vero in Tyrani gratianis. Et gelliconius Teii Sylla, T. G. den, & ad ciuilem administrationem anno pro, ramionisque grammatici Bibliothecis mun Cogniti: Quid vero videt, hos etiam fuisse aliebi recordatos, donec in Arabis illius. Ab ei stria pertulerunt manus, & in Arabico pluris, aut privatis aut publicis fuisse in usu. Ita etiam osmanensis a Tarcis in Syria qui fuerint yacea in capita ad clivio suis, delictis, Damasci ionotos latuisse, donec a Regno aliter, ac nostro anno, reliqui eius annis, sed sicut admodum narrat, integrum aliquando Graece, etiam impressi, sa, ad Francisci Petrarcae vnicum quinti. Alioris forte doctrina causa, sicut a quibus, hunc librum (si non fallor) manus perueniens, non per capita distincti, sicut ab Aeneo Ror, & poster, & etiam num hodie in numerus etiam minutius per topicum particulas partiti. Ac forsitan id opus fecit Arabus, illi altera forma, qui lope libros e sermone Greco Aristotelis, in Arabice translati, sicut hebreo, et Mose Reuer medico, & se Leuenmate, qui cor iei in Bibliotheca padan ad inueniret, de lati essent in italicum idioma sunt conuersi. & poster ab eodem Ror in Italianum perlati, sicut ex italico, quoque modo melius potuit, a Petro Nicolao Castellano Tarentino Philosopho, & Medico, Latini facti, & Leonis 20. Pont. Nap. lortatu, anno D. M. D. XXI. Romae Typis impressi. Tertiarie

Et nequaquam scripta. Ac primo dico, mus. Ex platonis iphis met verbis, palam iam factum esse, Hellum ab eo de rebus diuinis librum fuisse scriptum. Saltum donec eas epistolas scripsit. Ad Diony- sium, & a Dionis amicos. It. si quem po- sit. Ac scripsit, quo modo dicemur, modo son- git. Patet. quoq; ex Aristotelis iphis tes- timonia. Platonic tradidit & grapha fuisse doceant, & testimonia Philoponi, Simplicij, & Suidi, clarum aditum est quod Plato non scriboret. Aristotelem ultimam de seri,

describere. Sicuti & alijs testatur Plato,
nō facere consueisse. Sed & ipse Aristoteles
horū librorū primo cap. verbis is, quae it
attulimus contigitur.

Plato igitur oīm dedit anima plura et,
tributa quoniam nos auriti sumus tates,
sed non scripsit ullam alioquin mentem eis
rector deprehendisset.

Pleraque autem horū librorū dogmata,
ad anima conditionem pertinent. Et Plato
non expresso nomine aliquoties adducit,
ut ceterum capite inquisias.

Vnde dixit Plato, quod solutio anima
a vinculis corporis, est causa ascensus se,
primo & cap. 4.

Atque hoc idem opinatus est Plato, he
anima universalis dicunt. Et quae sequi-
tur. Et statim ea exponit. Quae nulli
in ijs quae extant scriptis reportantur. Et po-
cipit ergo haec, & alia illa aristoteles at-
tributa, quibus pleni sunt libri, ex platonis
viva voce. Et caput. settimo. Vnde nomen
Platonis fuit se qui locationem veterum
Xeno. vocal etiam alias, serenam, ut ca-
pitolo septimo.

Wittenberg.

Msc. Dresd.
Da. 8.

Da 8

